

Dosarul nr. 3ra-1179/2022
2-20028341-01-3ra-10112022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. V. Chisilița)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

18 ianuarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Aliona Miron
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Donica împotriva Ministerului Apărării, Marelui Stat Major al Armatei Naționale, persoane terțe Vitalie Tafune, Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea discriminării și asigurării egalității cu privire la constatarea discriminării prin hărțuire la locul de muncă, anularea actelor administrative individuale defavorabile, restabilirea în funcție și încasarea cheltuielilor de asistență juridică,

împotriva deciziei din 13 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost casată hotărârea din 19 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani în partea pretențiilor admise și în această parte a fost emisă o nouă decizie cu privire la respingerea pretențiilor, în rest hotărârea din 19 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost menținută,

c o n s t a t ă:

La 27 februarie 2020 Veaceslav Donica a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Apărării, Marelui Stat Major al Armatei Naționale, persoană terță Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea discriminării și asigurării egalității cu privire la constatarea discriminării prin hărțuire la locul de muncă, anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcție și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin ordinul Ministrului Apărării referitor la efectiv nr. 1-0226 din 16 decembrie 2016, a fost numit în funcția de șef J1 Direcția personală și Mobilizare Marele Stat Major al AN, iar odată cu schimbarea conducerii i s-a cerut să renunțe la funcția deținută și să depună un raport în acest sens, și, deoarece nu s-a lăsat intimidat, la 15 iulie 2019, în baza unui raport, prin Ordinul

Marelui Stat Major al AN nr.133, a fost sancționat disciplinar cu observație pe motiv că ar fi încălcat ținuta militară stabilită de Armata Națională pentru apelul de dimineață la 15 iulie 2019.

Ulterior, la 19 iulie 2019, neplanificat și fără a respecta procedura prevăzută de actele normative, a fost supus atestării, iar în rezultat i s-a comunicat că nu corespunde funcției deținute și prin ordinul Marelui Stat Major al AN nr. 142 din 26 iulie 2019, emis în temeiul ordinului Ministerului Apărării nr.0107 din 23 iulie 2019, a fost retrogradat în funcție prin numirea acestuia în funcția de Loțiitor Comandant Brigada 3 Infanterie Motorizată fiind, astfel, intimidat, inclusiv prin acțiunile de schimbare a locului de muncă, fără acordul său, precum și prin diferite replici verbale.

A susținut reclamantul că, fiind descurajat, la 27 iulie 2019 s-a adresat cu o cerere de acordare a concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, ce nu a fost soluționată.

Nefiind de acord cu procedura de atestare și cu numirea sa într-o funcție net inferioară, fără acordul acestuia și fără temei legal, la 29 iulie 2019, l-a contestat cu o cerere prealabilă. În cadrul examinării cererii prelabile a solicitat repetat acordarea concediului anual nefolosit și concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, iar la 02 august 2019, în cadrul ședinței de lucru a Ministrului Apărării, s-a decis de a anula ordinul Marelui Stat Major al AN nr. 142 din 26 iulie 2019, de a acorda concediul anual nefolosit, cu acordarea ulterioară a concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani și s-a dispus retragerea cererii din 29 iulie 2019.

A menționat reclamantul că deși la 02 august 2019 Ministrul Apărării a aprobat să-i fie acordat concediul anual nefolosit, cu acordarea ulterioară a concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, prin ordinul Ministerului Apărării nr.120 din 14 august 2019 și ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale 158 din 17 august 2019, a fost trecut la dispoziția comandantului în temeiul pct.67 lit.k) al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006, iar despre faptul că a fost trecut la dispoziția Ministrului i s-a comunicat verbal, doar că i s-a cerut să contrasemneze ordinul, iar la cerința acestuia să-i fie eliberată o copie i s-a refuzat și explicații nu a primit.

A indicat reclamantul că, nefiind de acord cu ordinele prin care a fost trecut la dispoziția Ministrului, s-a adresat verbal la conducere, însă nu a primit nici o explicație și a fost informat că a fost emis ordinul cu privire la acordarea concediului anual nefolosit, deși la această etapă nu s-a depus nici un raport în acest sens, unde s-a aflat în perioada 21 august 2019 -10 octombrie 2019.

La revenirea din concediul anual, nu s-a acordat concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, însă intimidările au continuat și în privința sa au fost inițiate în jur de 5 anchete de serviciu, despre care afla tangențial de la colegi, i se solicita să depună mai multe explicații pe diferite situații, despre soarta cărora nu cunoaște până în prezent iar mai târziu, din numele conducerii, i s-a transmis verbal că trebuie să plece în concediul pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani și că

trebuie să depună o cerere în acest sens, deși anterior a mai solicitat de două ori acordarea acestui concediu și Ministrul Apărării a dispus acordarea acestuia.

A relatat reclamantul că la 04 februarie 2019, când expira termenul de 4 luni de aflare la dispoziție, pentru a nu-l repune în funcția anterior deținută de șef J1 Direcție personal și Mobilizare Marele Stat Major al AN, deși nu mai dorea să plece în concediu pentru îngrijirea copilului deoarece îi mai rămâneau 8 zile până la împlinirea vârstei de 3 ani a copilului, conducerea l-a obligat să depună un raport de plecare în concediul pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, pentru 8 zile, de la 04 februarie 2020 până la 12 februarie 2020.

La revenirea din concediul pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, acesta nu a fost, însă, restabilit, dimpotrivă, prin ordinul Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020 și ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020, din nou a fost trecut la dispoziția comandantului în temeiul pct.67 lit.k) ale Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006.

Conform pct.68 al Regulamentului dat, în termenul aflării la dispoziție nu se include perioada aflării militarului în concediu sau perioada aflării la tratament. Perioada 21 august 2019 -10 octombrie 2019 de aflare în concediul anual și perioada 04 februarie 2019 – 12 februarie 2020, de aflare în concediul pentru îngrijirea copilului, se exclud din termenul de 4 luni de aflare la dispoziția Ministrului, iar la data 14 februarie 2019, când a fost trecut din nou la dispoziția Ministrului, acesta se afla în ultima zi de aflare la dispoziția acestuia, astfel încât, pe de o parte, se constată că a fost trecut la dispoziția Ministrului, deși se afla deja la dispoziția sa, iar pe de altă parte se constată că a fost trecut la dispoziția Ministrului cu încălcarea prevederilor pct. 67 lit. k) ale Regulamentului nominalizat, ce statuează că aflarea în această ipostază nu poate depăși termenul de 4 luni.

A mai invocat reclamantul prevederile pct.67 lit. k) ale Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006 sunt contrare art.23 alin.(2) din Constituție, ce stabilește obligația statului de a asigura dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle sale. În acest sens, norma constituțională stabilește că statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative. În hotărârea nr. 26 din 23 noiembrie 2010, Curtea a reținut că pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate și claritate - norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile, într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art. 23 din Constituție [...].

Având în vedere faptul că pct.67 lit.k) al Regulamentului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006, nu stabilește care sunt circumstanțele care generează dreptul comandantului de a trece la dispoziția sa un oarecare angajat, face ca această normă să nu corespundă cerințelor de calitate ale Legii, iar în consecință aplicarea acesteia reprezintă o ingerință la drepturile angajatului.

A menționat reclamantul că din alt punct de vedere, pct.67 lit.k) al Regulamentului indicat tolerează munca forțată sau obligatorie, deși art. 4 din Constituția Republicii Moldova prevede că dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale. Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr.29 privind munca forțată sau obligatorie, întocmită la Geneva la 28 iunie 1930, ratificată prin hotărârea Parlamentului nr. 610 - XIV din 01 octombrie 1999 și Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 105 asupra abolirii muncii forțate adoptată la Geneva la 25 iunie 1957, ratificată prin hotărârea Parlamentului nr. 707 - XII din 10 septembrie 1991, urmărește desființarea folosirii muncii forțate sau obligatorii, sub toate formele ei. „Munca forțată sau obligatorie” reprezintă orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie.

Astfel, a relatat că, la aplicarea prevederilor pct.67 lit.k) al Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006, militarii prin contract sunt eliberați din funcțiile deținute și trecuți la dispoziția comandantului (șefului), care decide la discreția sa ce va face cu angajatul mai departe, această situație cade sub incidența muncii forțate, deoarece pe toată durata cât angajatul este trecut la dispoziția comandantului, acesta nu se conduce de clauzele contractuale de muncă și ale fișei – satului, ci de indicațiile comandantului ce nu pot fi puse în discuție.

A considerat reclamantul că în contextul în care angajatorul, arbitrar, schimbă atribuțiile salariatului, la discreția sa, acțiunile acestuia cad sub incidența muncii forțate prin aceea că lipsește acordul angajatului la un nou loc de muncă și la atribuții noi, altele decât la care s-a angajat.

La fel, deși conform pct.67 lit.k) al Regulamentului nominalizat relațiile de muncă nu se întrerup, totuși angajatul este eliberat de la locul de muncă, adică este eliberat din funcția/postul deținut, din ce considerente sunt aplicabile prevederile Convenției cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa patronului nr.158 din 22 iunie 1982, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr.994 din 15 octombrie 1996 (în vigoare din 21 noiembrie 1996), ce statuează că raporturile de muncă ale unui lucrător nu vor înceta decât dacă există un motiv valabil pentru o asemenea încetare legat de capacitatea sau conduita lucrătorului sau bazat pe cerințele operaționale ale întreprinderii, instituției sau serviciului. Astfel, orice eliberare de la locul de muncă nu poate fi arbitrară, ci urmează a fi motivată. Totodată, Constituția Republicii Moldova prin art. 16 alin. (2) prevede că toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială, iar art. 43 alin. (1) dispune că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului.

Cu referire la prevederile art.1 alin.(1), art. 2, art. 3, art. 7 alin. (1), alin. (2) lit. f) ale Legii cu privire la asigurarea egalității, art.1, art.8 alin.(1), art.9 Codul muncii și

Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, reclamantul a invocat că acțiunile descrise ale superiorilor constituie o discriminare manifestată prin hârțuire la locul de muncă, deoarece a fost supus unui comportament nedorit, manifestat prin solicitări insistente din partea conducerii ca acesta să demisioneze, insistențele și acțiunile de sancționare disciplinară, evaluarea profesională, retrogradarea în funcție inferioară fără acordul salariatului, luarea la dispoziția Ministrului fără nici un motiv, neacordarea concediului anual și cel de îngrijire a copilului atunci când a fost solicitat, având caracter de intimidare și au condus la crearea unui mediu ostil față de reclamant în scopul comportamentului de a-l determina să demisioneze din funcția deținută.

A susținut reclamantul că acțiunile descrise nu au fost justificate, având în vedere că comisiile de profil au anulat, extrajudiciar, practic toate actele emise în privința sa, iar reieșind din cauze similare, Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității a statuat că oricare nu ar fi fost divergențele în opinii dintre angajator și salariat, indiferent de conținutul și forma acestora, hârțuirea salariatului nu poate fi justificată rezonabil, iar atunci când angajatorul are temeiuri de a crede că un salariat a întreprins acțiuni care încalcă legislația, ordinea interioară, regulamentul de funcționare a instituției, el are la dispoziție o varietate de acte normative și proceduri legale ce-i permit sancționarea disciplinară și concedierea legală a unui astfel de salariat și să convingă instanța judecătorească în legalitatea acțiunile sale. Recurgerea la hârțuirea salariatului nu poate fi considerată legală în lumina art. 7 alin. (2) lit. f) din Legea cu privire la asigurarea egalității.

În asemenea circumstanțe, a solicitat constatarea faptului că a fost supus discriminării manifestate prin hârțuire la locul de muncă, anularea ordinului Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020, a ordinului șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020, prin care a fost trecut la dispoziția comandantului, obligarea restabilirii în funcția anterior deținută de șef J1 5 Direcție personal și Mobilizare Marele Stat Major al Armatei Naționale și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 13 martie 2020 Veaceslav Donica a adresat instanței o cerere privind admiterea unei pretenții suplimentare privind anularea refuzului Ministerului Apărării nr.11/318 din 03 martie 2020, emis la soluționarea cererii prealabile din 20 februarie 2020.

La 23 iunie 2020, Veaceslav Donica a depus în instanță o cerere privind admiterea și pretenției suplimentare privind anularea ordinului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.45 din 26 mai 2020, prin care a fost sancționat disciplinar cu „observație” pentru neexecutarea calitativă a îndrumarului metodic „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înarmați de artilerie”, pe care l-a contestat cu o cerere prealabilă, solicitând anularea ordinului ca fiind neîntemeiat și ilegal și să-i fie predispușe copiile unor înscrisuri.

Prin răspunsul Direcției juridice a Marelui Stat Major al AN din 10 iunie 2020 a fost informat că nu au fost depistate temeiuri de anulare a ordinului contestat, iar referitor la suspendarea efectelor ordinului au evitat să se expună, așa cum nu s-au expus nici asupra argumentelor invocate în cererea prealabilă. Din actele solicitate a primit doar un extras al ordinului contestat și alte 3 înscrisuri, pe care nu le-a solicitat.

A considerat reclamantul că ordinul nr.45 din 26 mai 2020 nu corespunde cerințelor de structură și conținut, contrar prevederilor art.120 al Codului administrativ și art.210 alin.(1) Codul muncii, conform cărora actul contestat este lipsit de motivarea deciziei luate, nu sunt indicate temeiurile de drept și de fapt, inclusiv de indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ, precum și informația cu privire la exercitarea căilor și termenului de atac, astfel încât nu este clar ce a încălcat în procesul de elaborare a proiectului îndrumarului metodic „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înarmați de artilerie”.

A menționat reclamantul că la 25 februarie 2020 a fost emisă dispoziția șefului Marelui Stat Major a Armatei Naționale nr.30 cu privire la elaborarea îndrumarului metod „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înaintați de artilerie”, prin care, în comun cu J3 Direcția operații și J7 Direcția instruire întrunită și doctrine, le-a fost stabilită misiunea de a elabora instrucțiunea respectivă, cu prezentarea spre aprobare până la 25 martie 2020. Scopul acestui îndrumar a fost stabilirea cerințelor standarde de bază de activitate a observatorilor înaintați de artilerie în sprijinul comandanților unităților de manevră și, respectiv, care vine întru realizarea obiectivului L4101 „Forward Observer” din cadrul Procesului de Planificare, și Revizuire al Parteneriatului (PARP), în vederea asigurării interoperabilității cu partenerii de dezvoltare în cadrul îndeplinirii procesului de instruire și misiunilor comune.

La 27 februarie 2020 reclamantul a elaborat Planul de elaborare a îndrumarului metodic „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înaintați de artilerie”, ce a fost aprobat de către colonel Octavian Varzari, locțiitorul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale (operații și instruire), fiind desemnat responsabil de monitorizarea procesului respectiv. În procesul de elaborare s-a constatat că la momentul actual în cadrul Armatei Naționale nu există un concept sau doctrină de implementare a activității observatorilor înaintați de artilerie, care să stabilească rolul și misiunea observatorilor înaintați în cadrul dispozitivului de luptă, nu există un concept ce definește care sunt componentele acestor subunități și, respectiv, care sunt tehnica și mijloacele din dotarea acestora, iar lipsa acestui concept sau doctrină a îngreunat în totalitate procesul de elaborare a îndrumarului, deoarece nu este clar conceptual care este rolul și legalitatea activității observatorilor înaintați în procesul de sprijin prin foc de artilerie. Totodată, lipsa acestui cadru normativ va duce la acțiuni ilegale sau riscul apariției unor incidente în timpul îndeplinirii misiunilor de luptă.

A susținut reclamantul că în cadrul procesului de elaborare a sesizat și solicitat de nenumărate ori implicarea J3 Direcției operații în vederea lichidării acestui deziderat.

Conform punctului 2 din Planul de elaborare a îndrumarului, a fost stabilirea acțiunea de elaborare a liniilor directorii, cerințele, componentele și finalitățile subunităților de observatori înaintați. Responsabil de acesta a fost desemnat colonel Andrei Șevenco, șef secție artilerie J3 Direcția operații în comun cu un grup de specialiști din cadrul direcțiilor J3 și J7. Din motive necunoscute, sau cel puțin neafișate, la solicitare, această acțiune nu a fost realizată, dar mai concret neglijată și blocată, inclusiv la 31 aprilie 2020, prin scrisoarea nr.444 a solicitat repetat întrunirea grupului de lucru a specialiștilor de profil și stabilirea liniilor directorii, cerințele,

componentele și finalitățile îndrumarului, care a rămas fără reacție din partea colonelului Andrei Șevcenco.

În pofida acestor inacțiuni sau sabotării din partea colonelului Andrei Șevcenco, a elaborat un proiect de îndrumar având la bază principiile stabilite în Standardul NATO AArtyP-5 - „NATO FIRE SUPPORT DOCTRINE, 2015”, în corelare cu reglementările naționale existente actual în Armata Națională. Luând în considerație că acest îndrumar a fost stabilit în PARP și implementarea acestuia trebuie să fie direct la realizarea interoperabilității cu partenerii de dezvoltare a luat ca bază standardele NATO, SUA și ale României la acest capitol, pe care le-a tradus și ajustat în limita cunoștințelor și înțelegerii acestui domeniu. O altă acțiune importantă (p.4) din cadrul Planului de elaborare a fost aprobarea conținutului proiectului în cadrul grupului de lucru, la care responsabil a fost, de asemenea, desemnat colonel Andrei Șevcenco. Acest grup nu a fost întrunit nici o dată, i-a fost refuzat de către colonelul Andrei Șevcenco, fiind motivat prin faptul că Republica Moldova se află în state de urgență și, respectiv, prioritățile Armatei Naționale sunt îndreptate spre alte misiuni mai importante.

A indicat reclamantul că la 11 martie 2020, prin scrisoarea nr.32/219, semnată de șeful J3 Direcției operații și în temeiul prevederilor ordinului Ministrului Apărării nr.50/2005 cu privire la aprobarea Regulamentului cu privire la activitatea de elaborare a proiectelor de acte legislative, de acte normative și de tratate internaționale în cadrul Ministerului Apărării și Armatei Naționale, proiectul îndrumarului a fost remis spre avizare și prezentarea propunerii în adresa subunităților de profil din cadrul Marelui Stat Major și Academia Militară a Forțelor Armate.

În rezultat, au parvenit răspunsuri cu obiecții și propuneri din partea subdiviziunilor J1, J4, J5 J6 și J7, ce au fost sistematizate în tabelul concordanțelor și, respectiv, luate în considerație la definitivarea proiectului.

A invocat reclamantul că la acel moment (11 martie 2020), J3 Direcția operații și în special secția artilerie a fost de acord cu conținutul proiectului, fapt confirmat prin semnarea de către șeful J3 a scrisorii nr.32/219.

Ulterior, până la 24 martie 2020, în rezultatul sistematizării propunerilor parvenite și definitivării proiectului, a elaborat Directiva șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale, cu privire la aprobarea și punerea în aplicare a îndrumarului metodic, care a fost prezentată spre avizare colonelului Octavian Varzari, colonel Ion Mastac (șef J3), colonel Gheorghe Sălnic (șef J7) și colonel de justiție Viorel Remeșovschi (șef Direcția juridică).

În rezultat, toți au refuzat să contrasemneze proiectul directivei, cu excepția colonelului Gheorghe Sălnic, fără a motiva cauzele. Inclusiv au refuzat să se expună în scris despre obiecțiile pe proiectul directivei.

A susținut reclamantul că în pofida acestor sabotări din partea persoanelor vizate, la 24 martie 2020, a înaintat un raport în adresa șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale, prin care a prezentat proiectul îndrumarului metodic elaborat și, reieșind din faptul că persoanele vizate au refuzat să-i contrasemneze proiectul, a solicitat prelungirea termenului de elaborare și atragerea specialiștilor de profil în vederea definitivării proiectului, iar în rezultat a fost prelungit termenul de prezentare spre aprobare, însă nu a fost stabilită nici o indicație despre atragerea specialiștilor la

definitivare. Mai mult decât atât, de către șeful Marelui Stat Major al Armatei Naționale a fost stabilit doar monitorizarea în continuare de către J3 și J7 a procesului de elaborare, fapt ce a încurajat în continuare acțiunile acestora de a refuza suport la definitivarea proiectului.

Totodată, la elaborarea acestui îndrumar a fost necesară implicarea nemijlocită a specialistelor din domeniul artilerie, operații și instruire cu o experiență și pregătire profesională în domeniu. În ultimii 5 ani, din cadrul Armatei Naționale au fost detașați militari la diferite cursuri de perfecționare în domeniul vizat peste hotare, au fost organizate cursuri în cadrul Armatei Naționale cu experți NATO, dar care nici unul din aceștia nu au fost atrași de către J3 Direcția operații la expertiza și îmbogățirea proiectului. În plus, din fișă se constată că acesta nu a deținut pregătirea profesională și calificarea necesară de a elabora un astfel de îndrumar metodic în acest domeniu, nu a deținut nici o zi în Armata Națională funcție cu specialitatea de evidență militară (09 - artilerie), fapt ce a creat incertitudine și incomodități la realizarea misiunii, iar marea majoritate a pregătirii și carierii militare a fost în domeniul resurselor umane.

A relatat reclamantul că conform fișei funcției de șef J1 Direcției personal și mobilizare, deținute până la momentul trecerii la dispoziția Ministrului Apărării, nu a deținut o astfel de atribuție și responsabilitate în domeniul de artilerie. Prin urmare, în sarcina sa a fost pusă elaborarea acestui îndrumar, fără a implica și alte servicii de resort, pentru a-l pune în dificultate, ca ulterior să fie sancționat disciplinar. Pârâtul nu a identificat nici o normă materială în temeiul căreia a fost sancționat, au fost invocate doar afirmații precum că îndrumarul nu corespunde necesităților Armatei Naționale, fără a indica în mod expres care sunt acele necesități și că acestea au fost trasate ca reper în proces de elaborare, motiv pentru care a susținut că sancțiunea disciplinară a fost aplicată contrar prevederilor art.65 al Regulamentului disciplinei militare, aprobat prin Legea nr.52/2007, deoarece nu s-a ținut cont de existența/inexistența vinovăției, de circumstanțele în care a fost comisă abaterea imputată.

A susținut că este notoriu că procesul de elaborarea a unui act normativ este destul de complex și nu poate fi pus în seama unei singure persoane și încă care nu este specialist în domeniu. Astfel, având în vedere faptul că există suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, deoarece acesta a fost emis fără a se invoca temeiurile de drept și de fapt, cu scopul de a-l hărțui și de a-l priva de stimulările salariale lunare și, deoarece nu a fost examinată cererea prealabilă în partea suspendării, în temeiul art.214 Cod administrativ, ordinul nr.45 din 26 mai 2020 a șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare „observație”, urmează a fi suspendat.

A solicitat reclamantul suplimentar instanței de judecată anularea ordinului nr.45 din 26 mai 2020 a șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare „observație”.

La 18 august 2020, reclamantul a depus o nouă cerere suplimentară, solicitând anularea refuzului Direcției juridice a Marelui Stat Major al Armatei Naționale al Ministerului Apărării cu nr.43/48 din 23 iulie 2020 privind admiterea cererii prelabile înregistrată la 14 iulie 2020 și ordinului Ministerului Apărării nr. 1- 017 din 17 iunie

2020, prin care a fost numit la funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării.

În motivarea cererii de completare a obiectului acțiunii reclamantul a indicat că prin ordinul Ministerului Apărării nr.120 din 14 august 2019 și ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.158 din 17 august 2019 a fost trecut la dispoziția comandantului în temeiul pct.67 lit.k) al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin hotărârea Guvernului nr.941/2006, fapt ce presupune că a fost eliberat din funcția deținută și trecut la dispoziția comandantului.

A menționat reclamantul că la 18 decembrie 2019, la expirarea calendaristică a celor 4 luni de aflare la dispoziția comandantului, s-a adresat cu o cerere să fie acceptat la o funcție inferioară de șef adjunct J1 Direcția personal mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale, care la 17 decembrie 2019 a devenit vacantă, solicitare ce nu a fost admisă și nici nu i-au fost comunicate motivele.

La 21 ianuarie 2020 s-a adresat cu o altă cerere, prin care a solicitat să fie numit la funcția de șef adjunct al Agenției Asigurare Resurse și Administrare Patrimoniu a Ministerului Apărării, ce a rămas fără examinare.

Prin ordinul Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020 și ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020, din nou a fost trecut la dispoziția comandantului în temeiul pct.67 lit.k) al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006, iar în luna iunie 2020 a fost chemat de către conducere și i s-a comunicat că-i expiră contractul de muncă și că dacă nu acceptă una din funcțiile inferioare propuse, acesta nu va fi prelungit.

A susținut reclamantul că, neavând altă soluție, prin acordul prealabil al conducerii, a acceptat să fie numit la funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării cu condiția menținerii salariului deținut anterior, iar pentru a i se menține salariul i s-a sugerat să indice în raportul de acceptare a funcției solicitarea de a fi detașat ca observator militar în Misiunea de menținerea păcii din stânga Nistrului.

A indicat reclamantul că prin ordinul nr.1-017 din 17 iunie 2020 a fost numit în funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării, fără a ține cont de înțelegerea prealabilă și cerința indicată în raportul de acceptarea a funcției de a i se menține salariul, considerând că a fost dus în eroare cu privire la menținerea salariului, din care considerente, la 18 iunie 2020 a depus o cerere privind anularea ordinului, iar prin răspunsul Direcției juridice a Marelui Stat Major al Armatei Naționale al Ministerului Apărării cu nr.43/48 din 23 iulie 2020 cererea prealabilă a fost respinsă.

A considerat reclamantul că acest tertip la care a recurs angajatorul este ilegal din care considerente ordinul nr.1-017 din 17 iunie 2020, ținând cont de prevederile art.68, art.48 alin.(1), art.49 alin.(1), art.142 Codul muncii, art.312 Cod civil, urmează a fi anulat.

A susținut reclamantul că a convenit cu conducerea că dacă va accepta una din funcțiile propuse va fi menținut salariul primit anterior, iar acceptul de a fi numit în

această funcție a fost manifestat doar cu condiția menținerii salariului, fapt ce a fost reflectat și în raportul de acceptarea a funcției din 12 iunie 2020, însă angajatorul, fiind de rea-credință, a dat curs acceptului de a fi numit la funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării, dar nu a menținut salariul anterior deținut, micșorându-l cu 24 de clase de salarizare.

Fiind contestat printr-o cerere prealabilă, prin răspunsul Direcției juridice a Marelui Stat Major al Armatei Naționale al Ministerului Apărării cu nr.43/48 din 23 iulie 2020, ordinul MA nr.1-017 din 17.06.2020 a fost menținut, iar referitor la salariu s-a comunicat că drepturile salariale nu pot fi obiectul negocierilor, astfel încât, contrar voinței, a fost numit într-o funcție prin care i s-a micșorat salariul cu 24 de clase de salarizare, deși reiese că angajatorul trebuia să dea curs cererii de acceptare de a fi numit la funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării, numai dacă accepta toate condițiile acestuia, fără a satisface în parte consimțământul acestuia, care nu este valabil decât dacă erau acceptate toate condițiile negociate sau cel puțin indicate în cerere/raport.

A menționat reclamantul că a fost eliberat din funcția de șef J1 Direcție personal și Mobilizare Marele Stat Major al Armatei Naționale, iar odată ce motivele de eliberare nu s-au confirmat și angajatorul nu a avut funcții vacante echivalente, dar a propus funcții inferioare, cu un salariu de 24 de clase de salarizare mai mic și a comunicat că va menține salariul, un astfel de ordin este ilegal, deoarece a fost emis contrar art.68 alin.(1) Codul muncii, prin vicierea consimțământului.

În asemenea circumstanțe, a solicitat reclamantul: constatarea faptului că a fost supus discriminării manifestate prin hârțuire la locul de muncă;

- anularea ordinului Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020;
- anularea ordinului șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020, prin care a fost trecut la dispoziția comandantului;
- anularea refuzului Ministerului Apărării nr.11/318 din 03 martie 2020 privind admiterea cererii prelabile din 20 februarie 2020;
- anularea ordinului Ministerului Apărării nr.1-017 din 17 iunie 2020, prin care a fost numit în funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării;
- anularea răspunsului Direcției juridice a Marelui Stat Major al Armatei Naționale al Ministerului Apărării cu nr.43/48 din 23 iulie 2020 privind respingerea cererii prelabile din 18 iunie 2020;
- restabilirea în funcția anterior deținută de șef J1 Direcție personal și Mobilizare Marele Stat Major al AN;
- anularea ordinului nr.45 din 26 mai 2020 a șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale prin care a fost sancționat disciplinar cu „observație”;
- restituirea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 octombrie 2021 în proces a fost atrasă persoana terțe Vitalie Tafune (f.d.195-196 vol.I).

Prin hotărârea din 19 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de Donica Veaceslav a fost admisă parțial. A fost anulat ordinul Ministrului Apărării nr. 018 ef din 13 februarie 2020 referitor la efectiv și ordinul

șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 30 din 14 februarie 2020, cu restabilirea lui Veaceslav Donica în funcția de șef J1 Direcție personal și mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale. A fost anulat ordinul Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 45 din 26 mai 2020 cu privire la neexecutarea calitativă a îndrumarului metodic „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înaintați de artilerie” și sancționarea persoanelor vinovate. A fost încasat din contul Ministerului Apărării în beneficiul lui Veaceslav Donica cheltuielile de judecată în sumă de 7000 de lei, în rest acțiunea a fost respinsă.

La 19 noiembrie 2021 Veaceslav Donica și Ministerul Apărării au recepționat copia dispozitivului hotărârii și la 06 decembrie 2021 și respectiv 25 noiembrie 2021 aceștia au depus cerere de apel nemotivată (f.d. 48, 49, 51, 52-53).

La 08 aprilie 2022, prin intermediul adresei electronice, Veaceslav Donica și Ministerul Apărării au recepționat hotărârea motivată a primei instanțe, iar la 01 aprilie 2022 Ministerul Apărării și la 02 mai 2022, prin intermediul poștei electronice Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață au depus motivarea apelului (f.d.85-96, 106-110, vol. II).

Astfel, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind depuse în termen apelurile Ministerului Apărării și a lui Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață împotriva hotărârii din 19 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 13 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost casată hotărârea din 19 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani în partea pretențiilor admise cu privire la anularea ordinului Ministrului Apărării nr. 018 ef din 13 februarie 2020 referitor la efectiv, ordinului șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 30 din 14 februarie 2020, restabilirea lui Veaceslav Donica în funcția de șef J1 Direcție personal și mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale și încasarea cheltuielilor pentru acordarea asistenței juridice în prima instanță, și în această parte se emite o decizie nouă cu privire la respingerea pretențiilor cu privire la anularea ordinului Ministrului Apărării nr. 018 ef din 13 februarie 2020 referitor la efectiv, ordinului șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 30 din 14 februarie 2020, restabilirea lui Veaceslav Donica în funcția de șef J1 Direcție personal și mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale, ca neîntemeiate.

A fost admisă parțial pretenția cu privire la încasarea cheltuielilor pentru acordarea asistenței juridice în prima instanță în mărime de 7 000 de lei și au fost încasate de la Ministerul Apărării în beneficiul lui Veaceslav Donica cheltuielile pentru acordarea asistenței juridice în prima instanță în mărime de 2 000 de lei. A fost admisă parțial pretenția cu privire la încasarea cheltuielilor pentru acordarea asistenței juridice în instanța de apel în mărime de 5 750 de lei și au fost încasate de la Ministerul Apărării în beneficiul lui Veaceslav Donica cheltuielile pentru acordarea asistenței juridice în instanța de apel în mărime de 2 000 de lei. În rest, hotărârea din 19 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a aplicat prevederile art. 3, 5, 10 alin. (1), 17, 20, 189 alin. (1), 208 alin. (1) și alin. (3), 209 alin. (1) din Codul administrativ, art. 2, 32 alin. (4) lit. j) și k) din Legea cu privire la statutul militarilor nr. 162 din 22 iulie

2005, pct. 67 lit. j) și k) din Regulamentul cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 941 din 17 august 2006 și a atestat că prin ordinul nr. 0120 din 14 august 2019 s-a dispus menținerea colonelului Veaceslav Donica în subordinea șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale, până la momentul luării deciziei referitor la statutul acestuia, prin ordinul Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 158 din 17 august 2019 Veaceslav Donica, șef J1 Direcție personal și mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale, conform pct.67 lit.k) al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, s-a considerat trecut la dispoziția Ministrului Apărării al Republicii Moldova, în perioada 21 august 2019-10 octombrie 2019 reclamantul s-a aflat în concediu de odihnă anual, iar în perioada 04–12 februarie 2020 acesta s-a aflat în concediu pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani.

În acest context, instanța de apel a atestat că sunt neîntemeiate constatările primei instanțe și argumentele reclamantului/apelant referitoare la faptul că la emiterea ordinelor contestate, specificate supra, termen de 4 luni stabilit de normele invocate, era expirat, fapt ce a și determinat admiterea pretențiilor aferente, deoarece prin ordinul Ministerului Apărării nr. 013 din 03 februarie 2020 referitor la efectiv, reclamantul a fost considerat trecut la dispoziția Ministrului Apărării în baza pct. 67 lit. j) al 21 Regulamentului sus-menționate pe motivul aflării în concediu de îngrijire a copilului, în baza raportului reclamantului.

Astfel, instanța de apel a atestat că în cazul dat, la data emiterii ordinelor contestate, reclamantul era trecut la dispoziția Ministrului Apărării pentru un alt temei decât cele pentru care a fost menținut în subordinea șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale prin ordinele contestate, la baza acestora din urmă fiind puse prevederile pct. 67 lit. k) al Regulamentului sus-menționat, în raport cu temeiul normativ în baza căruia acesta se afla la dispoziția Ministrului Apărării la data emiterii acestor ordine – pct. 67 lit. j) al aceluiași Regulament. Or, schimbarea până la data emiterii ordinelor contestate a temeiului de trecere a reclamantului la dispoziția Ministrului a încetat efectele ordinului precedent – nr. 0120 din 23 iulie 2019, adoptat de Ministerul Apărării, și nr. 158 din 17 august 2019, adoptat de Marele Stat Major al Armatei Naționale, respectiv termenul de 4 luni ce a început a curge în baza acestora a încetat la data emiterii ordinelor respective, motiv pentru care acest termen nu poate fi luat în considerație la calcularea termenului de 4 luni stabilit de pct. 67 lit. k) al Regulamentului indicat supra.

Din aceste considerente, instanța de apel a constatat că la data emiterii ordinelor contestate, termenul de 4 luni de menținere a reclamantului la dispoziția Ministerului Apărării nu era expirat, începând să curgă în baza actelor administrative contestate.

Instanța de apel a relevat că în conținutul actelor contestate se specifică expres că la data adoptării acestora reclamantul se afla la dispoziția Ministrului Apărării în temeiul pct. 67 lit.j) al Regulamentului vizat, constatare care, în cumul cu cele expuse supra, denotă netemeinicia argumentului respectiv al reclamantului și concluzia corespunzătoare a instanței de fond. Or, pct. 67 al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate nu instituie interdicții referitoare la schimbarea temeiurilor de drept de trecere a militarului la dispoziția Ministrului

Apărării, astfel încât calcularea termenelor stabilite de această normă a perioadei de aflate a dispoziție a militarului. La fel, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate argumentele reclamantului și concluziile primei instanțe referitoare la motivarea insuficientă a actelor administrative specificate supra.

Astfel, în sensul art. 118 alin. (1)-(4) Cod administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. Motivarea nu este obligatorie în cazul în care: 22 a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane; b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Din esența normelor de drept enunțate instanța de apel a stabilit că motivarea unui act administrativ reprezintă unul din elementele esențiale ale fondului acestuia, motivarea implicând atât motivarea în fapt, cât și motivarea în drept. Totodată, art. 123 alin. (1) lit. b) Cod administrativ prevede că o încălcare a prevederilor de formă și procedură, care nu duce la nulitatea actului administrativ individual, este neînsemnată atunci când motivarea necesară se recuperează ulterior de către autoritatea publică.

Astfel, completul judiciar al instanței de apel a reținut că în speță reclamantul era la curent cu acțiunile ce au precedat emiterea ordinelor contestate, astfel încât expunerea efectuată în acestea a motivelor ce au stat la baza emiterii lor, dar și a normei de drept, precum și expunerea succintă privind temeiurile modificării temeiului de drept aplicat, denotă că aceste acte administrative au fost motivate suficient, fiind comprehensibile pentru reclamant atât temeiurile și motivele ce au stat la baza emiterii acestora, cât și consecințele lor, iar interpretarea oferită de reclamant este eronată pentru motivele expuse supra.

Subsecvent, Completul instanței de apel a constatat lipsa în speță a temeiurilor legale pentru anularea ordinului Ministrului Apărării nr. 018 ef din 13 februarie 2020 referitor la efectiv, a ordinului subsecvent al șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 30 din 14 februarie 2020, pretențiile respective fiind, astfel, neîntemeiate și pasibil de a fi respinse, concluzie ce generează necesitatea casării hotărârii instanței

de fond în această parte, cu emiterea unei noi decizii în privința acestor pretenții, prin care a le respinge ca neîntemeiate.

În consecință, instanța de apel a constatat că și pretenția apelantului/reclamantului privind restabilirea sa în funcția de restabilire a lui Veaceslav Donica în funcția de șef J1 Direcție personal și mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale în condițiile în care din prevederile art. 89 alin. (1) Codul muncii reiese că restabilirea în funcția deținută anterior poate fi realizată exclusiv în cazul în care eliberarea din funcție s-a realizat ilicit, astfel încât constatările expuse supra referitoare la legalitatea ordinelor Ministrului Apărării nr. 018 ef din 13 februarie 2020 și al șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr. 30 din 14 februarie 2020 este, subsecvent și succesiv, neîntemeiată, urmând a fi respinsă, fapt ce denotă necesitatea casării hotărârii primei instanțe și în această parte.

În continuare, instanța de apel a constatat că este fondată pretenția reclamantului privind anularea ordinului șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.45 din 26 mai 2020, prin care acesta a fost sancționat disciplinar cu „observație” din următoarele motive.

Conform materialelor cauzei, la 25 februarie 2020 șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale a adopta dispoziția nr. 30, prin care a pus în sarcina lui Veaceslav Donica elaborarea proiectului îndrumarului metodic „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înaintați de artilerie”, până la data de 25 martie 2020 (f.d.105, dosar administrativ). Prin dispoziția din 27 martie 2020, termenul de elaborare a îndrumătorului metodic a fost prelungit până la 15 aprilie 2020 (f.d.106, dosar administrativ).

La 26 mai 2020 șeful Marelui Stat Major al Armatei Naționale a adoptat ordinul nr. 45, cu privire a neexecutarea calitativă a Îndrumarului metodic „Bazele de întrebuințare în luptă a observatorilor înaintați de artilerie”, prin care a sancționat reclamantul cu sancțiunea disciplinară „observație”, fiind prelungit planul de elaborare a îndrumătorului metodic până la 26 iunie 2020 (f.d.107-108, dosar administrativ). Din conținutul ordinului dat reiese că aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de „observație” lui Veaceslav Donica s-a bazat pe prevederile art.15 și art. 57 lit.a) ale Regulamentului disciplinei militare, aprobat prin Legea nr.52/2007.

În corespundere cu art.4 alin.(1) și (2) al Regulamentului disciplinei militare, aprobat prin Legea nr.52 din 02 martie 2007, îndeplinirea serviciului militar impune respectarea cu strictețe a disciplinei militare și suportarea rigorilor vieții de militar. Disciplina militară înseamnă respectarea strictă și exactă de către toți militarii a ordinii militare și a regulilor de comportare obligatorii prevăzute de legi, de regulamentele militare, de Codul de conduită profesională a militarilor prin contract, aprobat de către conducătorul structurii militare, și de alte acte normative ce reglementează îndeplinirea serviciului militar. Disciplina militară constituie unul din factorii determinanți ai capacității de luptă a Forțelor Armate și se bazează atât pe acceptarea conștientă a regulilor de comportare stabilite, cât și pe constrângerea ce se aplică, conform prevederilor legii, în situația nerespectării acestora.

Conform prevederilor art.15 al aceluiași Regulament, au autoritate disciplinară față de militarii din subordine în volumul deplin prevăzut de prezentul regulament:

conducătorul structurii militare; Șeful Marelui Stat Major al Armatei Naționale - comandant al Armatei Naționale, comandantul Inspectoratului General de Carabinieri (cu excepția aplicării sancțiunilor disciplinare ofițerilor cu grade militare superioare, prevăzute la art.57 lit.d) și e) din prezentul regulament).

În accepțiunea art.57 al Regulamentului indicat, ofițerilor li se pot aplica următoarele sancțiuni disciplinare: a) observație, mustrare și mustrare aspră; b) prevenire despre necorespunderea parțială funcției; c) retrogradare în funcție cu o treaptă; d) retrogradare cu un grad, inclusiv a coloneilor; e) eliberare din serviciul militar înainte de expirarea contractului.

Conform dispozițiilor art. 65 al Regulamentului indicat supra, orice sancțiune disciplinară, ca măsură de întărire a disciplinei militare și de educare a militarilor, trebuie să corespundă gravității încălcării (abaterii) și gradului de vinovăție. La stabilirea tipului de sancțiune disciplinară și a severității acesteia, se va ține cont de caracterul încălcării (abaterii), de circumstanțele în care a fost comisă, de consecințele ei, de comportamentul anterior al persoanei vinovate, precum și de vechimea ei în serviciu și de cunoștințele pe care le posedă despre ordinea de serviciu.

Articolul 66 al Regulamentului nominalizat statuează că la aplicarea sancțiunii disciplinare, comandantul (șeful) nu trebuie să admită grabă la stabilirea tipului de sancțiune și a severității acesteia și nici lezarea demnității subalternului.

În baza art. 67 alin. (1) și (2) al aceluiași Regulament, orice sancțiune disciplinară trebuie să fie aplicată nu mai târziu de 30 de zile de la data constatării încălcării (abaterii), fără a lua în calcul timpul aflării militarului în misiune, în concediu, inclusiv în concediu de studii, ori al participării la o formă de perfecționare profesională peste hotarele Republicii Moldova. Sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată după expirarea a 6 luni din ziua comiterii încălcării (abaterii). În termenul indicat nu se include durata desfășurării procedurii penale.

Din dispozițiile legale citate supra, raportate la normele pertinente ale Codului administrativ, reiese dreptul de exercitare de către angajator a dreptului discreționar al autorității publice la aplicarea sancțiunii disciplinare, normele respective statuând că autoritatea publică este în drept să sancționeze disciplinar militarii, optând pentru una dintre sancțiunile prevăzute de Lege, în cazul comiterii unei abaterii disciplinare, sarcina instanței rezumându-se la verificarea legalității constatării abaterii disciplinare și aplicării sancțiunii disciplinare, respectarea drepturilor persoanei sancționate și respectarea principiilor aferente, inclusiv ale legalității și proporționalității.

Prin prisma art. 118 Cod administrativ, Completul judiciar al instanței de apel a atestat că în privința ordinului examinat lipsește, în contradictoriu cu situația precedentă examinată, motivarea referitoare la modul de exercitare a dreptului discreționar, descrierea succintă a procedurii administrative ce a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului, temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul.

La fel, contrar prevederile art.94 alin.(1) Cod administrativ, deoarece reclamantului i se imputa comiterea unui delict disciplinar, reclamantul nu a fost audiat cu privire la învinuirea înaintată, astfel încât acesta a fost privat de dreptul la apărare în cadrul

procedurii disciplinare, argumentul apelanților/pârâților referitor la faptul că reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a prezenta o notă informativă fiind eronat în contextul în care nu se încadrează în exigențele normei indicate.

Subsecvent, Completul judiciar al instanței de apel a atestat că soluția primei instanțe în privința pretenției examinate este justă și legală.

Cu referire la pretenția reclamantului privind anularea ordinului Ministrului Apărării nr.1-017 din 17 iunie 2020, instanța de apel a reiterat că prin acesta Veaceslav Donica a fost numit în funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării (f.d.101 dosar administrativ).

Astfel, Completul judiciar al instanței de apel a atestat că instanța de fond corect a apreciat pretenția privind anularea ordinului nominalizat ca fiind neîntemeiată și just a respins-o. În acest context, Completul judiciar a reținut că ordinul indicat a fost adoptat în temeiul raportului depus la 12 iunie 2020 de către reclamantul Donica Veaceslav, prin care acesta a acceptat să fie numit în funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării, funcție inferioară celei anterior deținută.

Prin același raport, reclamantul a solicitat detașarea sa în calitate de observator militar în Misiunea de menținere a păcii din stânga Nistrului, în vederea acoperirii diferenței salariale (f.d.100, dosar administrativ).

La 18 iunie 2020 reclamantul și-a retras cererea solicitând acordarea concediului neplătit pentru îngrijirea copilului din 18 iunie 2020 (f.d.102, dosar administrativ), iar prin cererea prealabilă din 14 iulie 2020, acesta a solicitat anularea ordinului nr. 1-017 din 17 iunie 2020 prin care a fost numit într-o funcție inferioară celei deținute anterior și restabilirea în funcția de șef J1 Direcția personal și mobilizare a Marelui Stat Major al Armatei Naționale (f.d.103, verso, dosar administrativ).

Prin răspunsul nr.43/48 din 23 iulie 2020, pârâtul a respins solicitările înaintate prin cererea prealabilă, menționând că ordinul nr. 1-017 din 17 iunie 2020 a fost adoptat în rezultatul depunerii raportului privind acceptul de a fi numit în funcția menționată, astfel, careva temeiuri de anulare a actului administrativ contestat nu sunt (f.d.104-verso, dosar administrativ).

În conceptul pct.53 al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 941 din 17 iulie 2006, numirea militarului într-o funcție inferioară se efectuează, cu acordul acestuia: a) la necesitate de serviciu; b) în urma unor măsuri de organizare (pentru militarul prin contract) - când se produc modificări în statele de organizare sau când se reorganizează (lichidează) unitatea militară și nu este posibilă numirea militarului într-o funcție superioară sau egală; c) din motive familiale, la cererea personală (pentru militarii prin contract); d) în legătură cu starea sănătății (pentru militarii prin contract); e) în legătură cu refuzul de acordare a dreptului de acces la secret de stat sau cu încetarea dreptului de acces nominalizat; f) din motive de inaptitudine pentru funcția exercitată - când militarul comite abateri grave de la prevederile regulamentelor militare sau de la alte dispoziții legale; g) în legătură cu necorespunderea exigențelor funcției - la recomandarea comisiei de atestare; h) în legătură cu condamnarea de către instanța de judecată (în cazurile prevăzute de art. 35 alin. (4) al Legii cu privire la statutul

militarilor); i) în legătură cu înmatricularea (exmatricularea) în (din) instituția de învățământ în domeniul militariei. În cazul în care militarul nu este de acord cu decizia comandantului privind numirea într-o funcție inferioară din motive de necorespondere exigențelor funcției, el are dreptul să se adreseze la comisia superioară de atestare a structurii militare.

Dispozițiile pct. pct.69 - 70 ale aceluiași Regulament, militarul aflat la dispoziția comandantului (șefului) respectiv poate fi antrenat la diferite activități de serviciu, inclusiv detașat într-o altă unitate militară, în modul stabilit, la decizia comandantului (șefului). Militarii prin contract pot fi transferați, pentru continuarea îndeplinirii serviciului militar, dintr-o structură militară în alta. Transferarea militarilor prin contract dintr-o structură militară în alta se efectuează, de comun acord, de către conducătorii structurilor militare respective, care au dreptul de a elibera din serviciul militar și de a numi în funcții această categorie de militari, în modul stabilit de legislație.

Prin prisma acestor norme, raportate la circumstanțele stabilite din materialele cauzei, instanța de apel a conchis că adoptarea ordinului contestat a fost precedată de consimțământul reclamantului, expus în raportul din 12 iunie 2020, prin care reclamantul a indicat că acceptă funcția vizată, cu gradul militar conform statului de organizare, locotenent-colonel, clasa de salarizare-75, astfel încât a confirmat cunoașterea despre diferența de salariu între funcțiile respective, solicitând în acest sens detașarea sa în calitate de observator militar în Misiunea de menținere a păcii din stânga Nistrului, în vederea acoperirii diferenței salariale.

În consecință, Completul judiciar al instanței de apel a atestat că la adoptarea ordinului contestat, emitentul acestuia a asigurat respectarea dispozițiilor legale ce reglementează acest raport dintre părți, motiv pentru care actul administrativ emis este legal, temeiuri pentru anularea acestuia lipsind.

Completul judiciar al instanței de apel a apreciat ca fiind neîntemeiat argumentul apelantului/reclamant referitor la faptul că consimțământul său ar fi fost viciat, pe motiv că acest consimțământ ar fi fost condiționat de reclamant prin menținerea salariului anterior, deoarece prin raportul său acesta a solicitat detașarea sa în calitate de observator militar în misiunea de menținere a păcii din stânga Nistrului în scopul asigurării acoperirii diferenței salariale mari, deoarece aceasta nu poate fi apreciată ca fiind o condiție determinantă ce ar anula consimțământul în cazul neexecutării ei, deoarece, primar, aceasta viza o operațiune ulterioară desemnării în funcție, iar secund realizarea acesteia de către autoritatea pârâtă este, la fel, supusă unor condiții.

În acest context, instanța de apel a conchis că prima instanță just a stabilit că la momentul examinării litigiului reclamantul nu mai deține funcția de ofițer principal al Direcției planificare resurse financiare și tehnico-materiale a Ministerului Apărării, fiind numit într-o funcție superioară, astfel încât ordinul Ministrului Apărării nr.1-017 din 17 iunie 2020, nu mai produce efecte juridice, circumstanță care, examinată în cumul cu constatările expuse supra, denotă cert legalitatea ordinului contestat.

Referitor la pretenția reclamantului cu privire la constatarea faptului că a fost supus discriminării manifestate prin hârțuire la locul de muncă, Completul judiciar al instanței de apel a reținut că prin apelul suplimentar prezentat de apelant, acesta nu a solicitat casarea hotărârii primei instanțe în partea soluției de respingere a acesteia, motiv pentru

care instanța nu urmează să examineze legalitatea cestei părți a hotărârii instanței de fond ca urmare a necontestării ei de către părți. Referitor la obiecțiile apelanților/pârâți privind compensarea cheltuielilor de judecată în forma asistenței juridice dispuse spre compensare de prima instanță, precum și cererea apelantului/reclamant privind restituirea cheltuielilor pentru acordarea asistenței juridice în instanța de apel în mărime de 5 750 de lei, Completul judiciar al instanței de apel a reținut că, în conformitate cu art. 94 alin (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Conform art.96 alin.(1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care aceasta au fost reale, necesare și rezonabile.

Astfel, din dispozițiile normelor citate (aplicabile speței prin prisma art. 195 Cod administrativ), reiese că reclamantul/apelantul a suportat de fapt cheltuielile de asistență juridică aferente examinării prezentei pricini în prima instanță și în instanța de apel, astfel încât acestea sunt reale, reclamantul a avut nevoie de asistență juridică calificată în vederea realizării dreptului său la apărare, astfel încât aceste au fost necesare, însă, raportând materialele cauzei la cerința respectivă prin prisma rezonabilității acesteia, Completul judiciar al instanței de apel a atestat că volumul de servicii prestate de avocat, complexitatea prezentei cauze, timpul utilizat, gradul de novatie și soluția obținută în urma activității realizate, acțiunea reclamantului fiind fondată doar parțial, denotă că criteriului indicat corespunde suma de 2 000 de lei pentru acordarea asistenței juridice în prima instanță și 2000 de lei pentru acordarea asistenței juridice în instanța de apel, în rest cerința corespunzătoare a fost respinsă, deoarece nu este rezonabilă în raport cu criteriile indicate.

În consecință, analizând conținutul hotărârii contestate, completul judiciar a reținut că hotărârea primei instanțe este nefondată în partea indicată supra și legală în rest, iar în asemenea circumstanțe, completul specializat al instanței de apel a conchis că prima instanța eronat a aplicat normele legale în privința pretențiilor sus-menționate, ajungând greșit la concluzia cu privire la admiterea acestora.

În consecință, instanța de apel a constatat că circumstanțele specifice prezentului proces denotă că acțiunea reclamantului este pasibil de a fi admisă doar parțial în cuantumul sus-menționat.

La 01 august 2022, cu respectarea termenului prevăzut la art.245 alin.(1) din Codul administrativ, Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață a depus cerere de recurs nemotivată împotriva deciziei instanței de apel, iar la 29 noiembrie 2022, cu respectarea termenului prevăzut la art.245 alin.(2) din Codul administrativ, a fost prezentată motivarea recursului, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 13 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 19 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani în partea pretențiilor respinse cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece este nemotivată, emisă cu interpretarea eronată a legii cu aplicarea legii care nu trebuia să fie aplicată și nu a aplicat o lege care urma a fi aplicată.

A susținut că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că actele administrative contestate sunt legale, întemeiate și motivate.

Instanța de apel nu a aplicat prevederile pct.68 și eronat a interpretat prevederile pct.67 lit.k) ale Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006.

Instanța de apel a omis să se expună asupra aplicabilității prevederilor pct.67 lit.k) ale Regulamentului și efectele acestuia și anume asupra argumentului că Veaceslav Donica a fost trecut, în mod repetat, la dispoziția comandantului (șefului) în aceleași circumstanțe, pe aceleași temeuri de fapt și încă în contextul în care temeuriile de a trece la dispoziția comandantului au dispărut anterior emiterii actului.

Instanța de apel nu s-a expus nici asupra argumentului cu privire la faptul că, potrivit pct.67 lit.k) ale Regulamentului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006, în perioada aflării la dispoziția comandantului militarul îndeplinește activitățile stabilite de comandant trebuie să exercite obligațiile unei funcții militare concrete, iar prin ordinul prin Ordinul Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020 și Ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020, nu s-a indicat obligațiile cărei funcții urmează să le exercite Veaceslav Donica.

La fel, instanța de apel eronat a interpretat și aplicat prevederile art.123 alin.(1) lit.b) al Codului administrativ, în temeiul căruia a respins argumentul recurentului cu privire la faptul că Ordinul Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020 și Ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020 nu sunt motivate.

În instanța de fond și de apel recurentul a menționat că în Ordinul Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020 și Ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14.02.2020, nu s-a indicat temeuriile de fapt și de drept care justifică necesitatea de a trece la dispoziția comandantului pe Veaceslav Donica.

În motivarea deciziei instanța de apel a menționat că acest argument nu este de natură să ducă la nulitatea actului deoarece Veaceslav Donca a cunoscut despre măsurile ce au precedat emiterii acestora, astfel încât expunerea succintă privind temeuriile de drept și de fapt au fost suficiente.

A considerat că instanța de apel eronat a interpretat prevederile art.118 ale Codului administrativ.

A susținut că, prevederile art.118 din Codul administrativ, indică expres că actul administrativ individual trebuie să fie motivat și doar cu titlu de excepție, în cazuri expres indicate de lege, motivare nu este obligatorie.

A invocat că, în temeiul art.118 din Codul administrativ, Ordinul Ministerului Apărării nr.018 ef. din 13 februarie 2020 și Ordinul șefului Marelui Stat Major al Armatei Naționale nr.30 din 14 februarie 2020, nu este motivat deoarece lipsește temeiul de drept și de fapt care justifică emiterea acestuia.

A menționat că prevederile pct.67 lit. k) ale Regulamentului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.941/2006, reprezintă o normă de blanchetă, care nu poate fi invocată izolat și e completează prin prevederea altor norme juridice.

Instanța de apel a ignorat aceste argumente și nu s-a expus asupra lor, menționând doar că ordinul a fost emis cu acordul lui Veaceslav Donica.

Totuși instanța de judecată nu s-a expus asupra temeiului de refuz în anularea ordinul MA nr.1-017 din 17 iunie 2020 la etapa extrajudiciară, în care Veaceslav Donica a comunicat că nu-și mai susține cererea de numire în funcția inferioară în contextul în care a fost dus în eroare cu privire la menținerea salariului.

La aspectul dat este imperioasă jurisprudența CEDO în cauza Hiro Balani vs. Spania, în care Înalta Curte a notat că, în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a articolului 6 §1 din CEDO.

În conformitate cu art.244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

La 01 august 2022 Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață a depus cerere de recurs nemotivată împotriva deciziei din 13 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, iar la 02 noiembrie 2022 avocatului Eugeniu Musteață i-a fost notificată decizia integrală din 13 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică (f.d. 167).

În condițiile enunțate, recursul nemotivat depus la 01 august 2022 și respectiv cel motivat depus la 29 noiembrie 2022, sunt în termen (f.d.170-179, vol. II).

La 30 noiembrie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia recursului motivat depus de Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței.

La 20 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Ministerul Apărării a depus referință, prin care a solicitat de a declara ca fiind inadmisibil recursul depus de Veaceslav Donica împotriva deciziei din 13 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de recurs depusă de Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin.(1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 din

Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)- f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct.45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor

respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141,§39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, §31, Seria A, nr.212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Veaceslav Donica, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Aliona Miron

Iurie Bejenaru